

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Versvs V. Et omne debitum exoluit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

copiosius te infundis, quo subtilior es. Iam animæ meæ vasculum, propter attractum tuum, simplex est, purum, tuique capax. *O igitur attractus delicate!* in quo cum nihil materiale percipiatur, eò tamen amplius profundiusque tangis animã, ex humana mutando eam in diuinam; quo diuinum tuum esse, quo illã tangis, ab omni modo magis est alienum, & ab omni formarum figurarumque cortice liberum & expeditum. O ergo postremò *Attractus delicate & nimis delicate*, quandoquidem simplicissima purissimaque essentia tua (quæ quoniam infinita est, infinite est subtilis & delicata) tangis animã. Et propterea subiungitur. *Aeternam qui vitam sapit.*

VERSUS IV.

Aeternam qui vitam sapit.

Quamuis non in gradu perfectò & consummato; tandem tamen, est quædam æternæ vitæ prælibatio & sapor (quemadmodum superius dictum est) qui in isto Dei attractu degustatur. Nec rem hanc ita se habere, incredibile est: credendo (sicuti credendum est) *Attractum* istum substantialissimum esse, substantiamque diuinam animæ tangere substantiam ad quem attractum multi sancti in hac vita perueniunt. Vnde delectationis suauitatisque, quæ in attractu isto præcipitur subtilitas nequit verbis explicari: nec ego de ea verba facere vellem, ne existimeretur, nil eam amplius esse, quam id quod verbis effertur: sed neque suppetunt verba, ad res diuinas adeo sublimes, cuiusmodi sunt, quas istæ animæ experiuntur, dilucidandas & nominandas: quarum proprium idioma est, ut ille qui eas percipit, sibi

Multi sancti ad attractum istum diuinum in hac vita perueniunt.

ipsas intelligat, sentiat, ijs fruatur, & sentio inuoluatur. Optime siquidem in hoc statu animaduertit anima, huiusmodi res quodammodo esse instar calculi illius, quem S. Ioannes vincenti dandum dixit: *Vincenti habeo calculum candidum, & in calculo nomen nouum scriptum quod nemo scit, nisi qui accipit.* Vnde hoc solum in veritate dici potest: *Aeternam qui vitam sapit.* Eri enim attractu isto in hac vita non ea, qua in sempiterna gloria fruamur perfectione; nihilominus tamè attractus iste, cum ipsius Dei sit, æternam sapit redoletque vitam. Atque ita admirabili quodam modo & participatio, ne, vniuersas res diuinas degustat, comunicaturque; illi fortitudo, sapientia & amor, pulchritudo, gratia & bonitas. Cum enim Deus sit hæc omnia, in vno solo ipse attractu, eminenti quodam modo cuncta hæc degustat. Et ex isto animæ bono non nihil interdum vnctionis spiritus in corpus deriuatur, videturque ossa ipsa penetrare, secundum illud quod David ait: *Omnia ossa mea dicent, Domine quis similis tibi?* Et quoniam, quidquid hac de re dici potest minus est, sat est dicere *Aeternam qui vitam sapit.*

VERSUS V.

Et omne debitum exoluit.

Necesse est hoc loco explicare, quæ sint debita ista, quæ sibi in hoc statu exoluta sentit anima? Et sciendum est, animas quæ ad Regnum istud perueniunt, multos ut plurimum labores & afflictionesque superasse: nam per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum celorum, quæ iam in hoc statu præterierunt.

Illi porò qui ad vnionem diuinam perueniunt

uenturi sunt, multiplices afflictiones & tentationes sensus: necnon labores, tribulationes, tentationes, tenebras & angustias spiritus patiuntur, vt hoc modo ambarum partium istarum purgatio perficiatur, secundum ea, quæ in montis Carmeli Ascensu & in Nocte obscura diximus. Istarum autem tribulationum causa est, quia notitiæ & delicix diuinæ nequeunt recte collocari stabilitique in anima, nisi prius sensus & spiritus ipsius optimè fuerint repurgati & attenuati. Et quoniam tribulationes & vitæ asperitates repurgant & extenuant sensum & afflictiones, tentationes, tenebræ, & angustix attenuant & disponunt spiritum; ad obrinendam transformationem in Deum, expedit tribulationes istas pati, & superare (sicut euenit illis, qui enim in altera vita per purgatorij penas visuri sunt) quosdam in intensiori gradu, quosdam verò in remissioni: quosdam breuiori, quosdam verò diuturniori tempore, secundum vniuersis gradus, ad quos voluerit eos Deus prouehere; & secundum id, quod ipsi repurgandū habuerint. Per tribulationes istas quibus exercet Deus animam & sensum, acquirit ipsa per amaritudinem virtutes, fortitudinem ac perfectionem. Nam virtus in infirmitate perficitur, vt inquit Apostolus & afflictionum passionumq; exercitio excolitur; neque enim ferrum artificis ideæ deservire potest, nisi ignis malleiq; interuentu, quod non sine ferri detrimento, quantum ad id quod prius erat, fieri potest. Hoc enim modo se à Deo edoctum fuisse ait Ieremias: *De excelsis misit ignem in ossibus meis, & erudiuit me.* De malleo quoque ait, *Cassidissime, Domine, & eruditus sum.* Quam obrem Ecclesiast, dicit, *Qui non est tentatus quid scit?*

ad tam sublimem statum perueniant? Huius rei hæc est ratio, quia in tam sublimi excelsoque quod deus auspicatur opere, multi debiles sunt & infirmi, qui confestim fugiunt laborem, nec vel minimam sustinere desolationem mortificationemque volunt, neque solida cum patientia operari. Hinc est, quod cum non reperiat eos in suscipiendo beneficio, quod illis, eos excolendo, impendebat fortes ac constantes in repurgandis illis, & è puluere terræ subleuandis minimè progrediatur, ad quam rem maior fortitudo & cōstantia requirebatur. Vnde hominibus istis, qui minora sufferre recusant, neque se lubdere ad ea sustinenda volunt, illud Ieremix dici potest. *Si cum pedibus currens laborasti, quomodo contendere poteris cum equo? cum autem in terra pacis securus fueris, quid facies in superbia Iordanis?* Quod perinde est ac si dixisset, si tu in tribulationibus, quæ ordinario & humano cursu eueniunt omnibus viuentibus, adeo parco breuique passu gradiebaris, vt tibi currendum esset, magnamque te afflictionem ac laborem subire arbitraberis; qua ratione equi passus assequi poteris? quod nihil aliud est, quam vulgariū ceterisque hominibus communium tribulationum metas transilire, aliasque vehementiores, ac velociore subire? Et si tu nolueris inferre bellum paci, gustibusque terræ tuæ; id est sensualitati tuæ, sed pacem consolationemque ipsius peroptas, quid facies in superbia Iordanis? hoc est, qua ratione præcipites vehementesq; tribulationum & laborum spiritus aquas, quæ interiores sunt, sustinebis? O animæ, quæ tutam & consolatam viuere optatis? si agnosceretis, quam expediat vobis afflictiones sustinere, vt ad istum peruenire statum possitis; quantæque sit utilitatis, passionum.

*coram nobis
merus qui
ad id sublimem
perueniunt
statum?*

Ierem. 32. 9

*Pulchrum
ad afflictiones
tolerandas
ad hoc
statum.*

minis
ruce

era
stica

III
124

bonum tolerantia, & mortificatio ad ob-
 tinenda tam sublimia bona: nullo modo
 in quapiam re consolationem quaereretis:
 quin potius crucem felle acetoque puro
 delibutam portaretis, magis que id ad-
 scriberetis felicitati considerando, quod
 isto modo, mundo, & vobis ipsis emori-
 endo, Deo in spiritus delicijs viueretis; &
 æquanimiter exteriora sustinendo, mere-
 remini, vt Deus conijceret in vos oculos,
 ad vos emundandas & interius à tribula-
 tionibus spiritualibus repurgandas. Mul-
 ta quippe obsequia Deo præstitisse neces-
 se est, multamque habuisse patientiam &
 constantiam ac Deo placitam duxisse vi-
 tam eos, quibus huiusmodi gratiam col-
 laturus est. Vnde Angelus Sancto Tobie
 dixit. Quod quia acceptus erat Deo; ideo
 gratiam illam consecutus fuisset, vt tribu-
 latione affligeretur. *Et quia acceptus eras Deo,
 necess. fuit vt tentatio probaret te, vt eum am-
 plius probaret, præstantioresque illi im-
 penderet fauores. Et sic (ait scriptura)
 post tribulationes superatas residuum vi-
 tæ suæ cum in gaudio exegisse. Idem vi-
 dere licet in lobo, quem postea quam in
 præsentia bonorum malorumque spiri-
 tum in seruum suum acceptasset: confe-
 stim hanc illi præstitit gratiam, vt duras
 illas immitteret ei tribulationes, vt post-
 modum illum sublimaret: quem admo-
 dum & fecit, multo eum amplius quam
 antea, spiritualiter temporaliterque exalta-
 do. Hoc modo se gerit Deus cum ijs, quos
 secundum meliorationem magis princi-
 palem, præ alijs euehere cupit: permittit
 illos nimirum interius exteriusque tenta-
 ri, affligi, cruciari, & repurgari; idque in su-
 premo quo fieri potest gradu, vt illos,
 conferendo eis cum sua sapientia vnio-
 nem, Deificet; qui est sublimissimus om-
 nium status: prius tamen eos hac ipsa re-
 purgando sapientiã, secundum quod ob-*

seruauit David dicens: sapientiam Domi-
 ni, argentum esse igne examinatum, in
 terra carnis nostræ probatum & purga-
 tum. Nec est cur diutius immoremur, ex-
 plicando qua ratione quælibet istarum
 purgationum fiat, vt ad istam diuinam sa-
 pientiã possit perueniri: quæ in hoc mor-
 talis vitæ statu est velut argentum: quod
 licet defæcatissimum sit, nunquam ad præ-
 tiosissimi auri perfectionem perueniet,
 quod pro statu gloriæ reseruat.

Quapropter non mediocriter expedit
 animæ, tribulationes istas, exteriores quo-
 que & interiores, spirituales & corpora-
 les, maiores & minores afflictiones, mag-
 na cum constantia & patientia sustinere.
 Vniuersas eas veluti de manu Dei ad vtili-
 tatem remediumque suum permissas ac-
 ceptando, nec eas declinando, cum lin-
 sanitas animæ, quemadmodum consilium
 Sapiens dicens. Si spiritus potestatem habuerit
 tu ascenderit super te, locum tuum ne dimiseris
 (hoc est locum situm que cordis tui, qui
 est tribulatio illa) quia curatio faciet te
 peccata maxima: id est peccatorum imper-
 fectionumque tuarum filium (quod est
 consuetudo praua) ne vlcetius te sperant
 præscindet. Vnde interiores angustia ac
 afflictiones, prauos imperfectosque ani-
 mæ habitus extinguunt & repurgant.
 Quam ob causam magni beneficii iustitiam
 reputare debet, quos Dominus interio-
 res illi afflictiones immiserit; recogita-
 tando, exiguum esse illorum numerum
 qui isto sine pati promerentur, vt tam ex-
 cellsum consequantur statum, ac est, per
 passiones & afflictiones consummari.

Cum itaque venit hoc loco in mentem
 animæ, cumulatè sibi hic omnes præceti-
 tos persolui labores (quando quidem iam
 sicut tenebra eius, ita & lumen eius) & quod
 sicut particeps fuit tribulationum, ita
 nunc est consolationum: omnes præterea

interiores exterioresque afflictiones bonis diuinis copiosissimè remuneratas sibi esse, ita vt nullam fuerit passa tribulationem; cui non ingens præmium correspondeat: palam fatetur in hoc versu, abundè sibi satisfactum esse, dicens:

Et omne debitum exoluit.

Sicut etiam Dauid hoc suo versu canit dicens. *Quantas offendisti mihi tribulationes multas & malas, & conuersus iustificasti me: & de abyssu terra iterum reduxisti me: Multiplicasti magnificentiam tuam, & conuersus consolatus es me.* Atque hoc modo anima ista, quæ prius extra portas Palatii Dei morabatur (velut Mardocheus in plateis Susana vitæ suæ discrimen deplorans cilicio indutus, nec vestem à Regina Esther sibi transmissam admittens, nulloque propter obsequia Regi præstita, & fidem in honore & vita Regia tuenda egregiè probatam præmio insignitus) præstituta die omnium suorum obsequiorum ac afflictionum remunerationem accipit; neque permittitur duntaxat interiora Palatii subire, vestibisque Regiis induta præstans Regi adstare, sed etiam imponitur capiti eius diadema, & tanquam alteri Esther confertur Regni possessio, vt quidquid voluerit, in sui sponsi faciat regno. Quidquid enim homines status istius voluerint obtinent, vniuersumque debitum, abunde est illis persolutum, extirpatisiam & interfectis appetituum suorum inimicis, qui vita eos priuare moliebantur, etiam in Deo viuendo. Propterea quippe cor festim subiungit anima.

Occidendo mortem in vitam transmutasti.

VERSVS VI.

Occidendo mortem in vitam transmutasti.

Mors nihil aliud est, quam vitæ priuatio: statim enim ac aduenit vita, nullum quantum ad spiritualia spectat, mortis superest vestigium. In duplici differentia vita reperitur, quarum vna Beatifica est, quæ in Deo videndo est sita: & hanc naturalis & corporea mors præcedere debet, sicut Sanctus Paulus ait. *Simus enim quoniam si terrestri domus nostra, huius habitationis dissoluatur, quod ædificationem ex Deo habemus, domum non mansuetam æternam in celis.* Alia est vita spiritualis perfecta, quæ nil aliud est, quam Dei per vnionem amoris possessio: hæc autem vita, vitiorum omnium & appetituum mortificatione obtinetur. Et quousque hoc fiat, non potest ad vitæ istius spiritualis vnionis cum Deo perfectionem perueniri: quemadmodum etiam Sanctus Paulus his verbis asserit. *Si enim secundum carnem vixeritis, moriemini; si autem spiritu facta carnis mortificaueritis, viuetis.* Vnde obseruandum est id, quod hoc loco mortem appellat anima, veterem esse hominem, vsum videlicet Potentiarum, Memoriarum, Intellectus, & Voluntatis circa sæculi res occupatarum, necnon appetituum vsum, creaturarum delectationibus deditorum. Quæ vniuersa vitæ veteris (quæ est nouæ vitæ, scilicet spiritualis interitus) exercitatio sunt, qua nequaquam viuere valebit perfectè anima, nisi etiam veteri homini perfectè moriatur, sicut Apostolus admonet dicens: *Expoliantes vos veterem*

Pp seram

minis
ruce

era
stica

III
24

Duplex
vita reperi-
tur, Beati-
fica &
spiritualis
perfecta.
2. Cor. 5. 2.

Quid sit
vita spiri-
tualis per-
fecta?

Rom. 8. 13.

Quid sit
veteris ho-
minis

Eph. 4. 22
& ad Cor.
10. 3. 5.

